

lub pośrednio z przestępstwa, jak również przedmiotów, których wytwarzanie, posiadanie, obrót lub przewóz jest zakazany albo wymaga zezwolenia.

Art. 7. Jeżeli sprawca przestępstwa, które przebacza się i puszcza w niepamięć, popełni w ciągu roku od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o umorzeniu postępowania karnego na podstawie przepisu art. 5 ust. 2 lub 3 nowe przestępstwo podobne, za które orzeczono karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, podejmuje się poprzednio umorzone postępowanie karne.

Art. 8. 1. W postępowaniu przed sądem przepisy dekretu stosuje sąd właściwy do rozpoznania sprawy, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator; jednakże sąd orzeka na wniosek prokuratora o przypadku przedmiotów, o których mowa w art. 6.

2. W wypadkach, o których mowa w art. 7, o podjęciu poprzednio umorzonego postępowania karnego orzeka organ, który je umorzył.

3. W postępowaniu w sprawach o wykroczenia przepisy dekretu stosuje kolegium do spraw wykroczeń.

Art. 9. 1. Orzeczenia w przedmiocie stosowania przepisów dekretu wydaje się w formie postanowienia, a w postępowaniu rewizyjnym — wyroku.

2. Na postanowienie w przedmiocie stosowania przepisów dekretu przysługuje zażalenie.

Art. 10. Przepisy art. 3, 5, 6 i 9 stosuje się odpowiednio w sprawach o wykroczenia, które przebacza się i puszcza w niepamięć.

Art. 11. W postępowaniu w przedmiocie stosowania przepisów dekretu stosuje się przepisy obowiązujące w postępowaniu przed organem, który je prowadzi.

Art. 12. Ministrowie Obrony Narodowej, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz Prokurator Generalny Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej mogą wydawać przepisy niezbędne do wykonania dekretu.

Art. 13. Dekret wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia uchwalenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *H. Jabłoński*
Sekretarz Rady Państwa: *E. Duda*

159

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1981 r.

w sprawie zasad postępowania w sprawach o internowanie obywateli polskich.

Na podstawie art. 43 ust. 6 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz. U. Nr 29, poz. 154) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do obywateli polskich, którzy w czasie obowiązywania stanu wojennego przebywają na terytorium Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej albo w granicach jednostek podziału administracyjnego państwa, w których wprowadzony został stan wojenny, lub w celu ukrycia się obszar tych jednostek opuścili.

§ 2. 1. Postępowanie w sprawie o internowanie wszczyna się z urzędu, jeżeli ze względu na dotychczasowe zachowanie się osoby, o której mowa w § 1, zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż pozostając na wolności, nie będzie przestrzegać porządku prawnego albo będzie prowadzić działalność zagrażającą interesom bezpieczeństwa lub obronności państwa.

2. Postępowanie w sprawie o internowanie może być prowadzone bez udziału osoby, której dotyczy.

3. Postępowanie w sprawie o internowanie może być prowadzone w stosunku do osoby, która ukończyła lat 17.

§ 3. 1. Jeżeli dane istniejące w chwili wszczęcia postępowania oraz zebrane w jego toku zawierają dostateczne podstawy do uznania, że osoba, o której mowa w § 1, pozostając na wolności, nie będzie przestrzegać porządku prawnego albo prowadzić będzie działalność zagrażającą interesom bezpieczeństwa lub obronności państwa, wydaje się decyzję o internowaniu, chyba że dane te zawierają podstawę do przedstawienia jej zarzutów w postępowaniu karnym oraz do zastosowania tymczasowego aresztowania w trybie art. 217 § 1 Kodeksu postępowania karnego albo zatrzymania i złożenia zawiadomienia o przestępstwie w postępowaniu przyspieszonym przed sądem lub złożenia wniosku o ukaranie w postępowaniu przyspieszonym przed kolegium do spraw wykroczeń.

2. Decyzja o internowaniu powinna zawierać:

- 1) oznaczenie organu, który wydał decyzję;
- 2) datę i miejsce wydania decyzji;
- 3) dane określające tożsamość adresata decyzji;
- 4) określenie podstawy prawnej decyzji;
- 5) rozstrzygnięcie sprawy;
- 6) wskazanie okoliczności faktycznych uzasadniających rozstrzygnięcie;
- 7) klauzulę natychmiastowej wykonalności;
- 8) pouczenie o przysługującym prawie złożenia skargi;
- 9) podpis osoby wydającej decyzję.

3. Decyzję o internowaniu doręcza się internowanemu osobiście w momencie zatrzymania przez funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej.

4. Decyzja o internowaniu podlega natychmiastowemu wykonaniu.

§ 4. Postępowanie w sprawie o internowanie prowadzi oraz decyzję o internowaniu wydaje komendant wojewódzki Milicji Obywatelskiej, na którego terenie działania przebywa albo przed ukryciem się przebywała osoba, której dotyczy to postępowanie.

§ 5. 1. Równocześnie z wydaniem decyzji o internowaniu komendant wojewódzki Milicji Obywatelskiej wystawia nakaz umieszczenia danej osoby w ośrodku odosobnienia.

2. Osoby, wobec których wydano decyzję o internowaniu, podlegają zatrzymaniu i przekazaniu do ośrodków odosobnienia.

3. Administracji ośrodka odosobnienia przekazuje się decyzję o internowaniu oraz nakaz umieszczenia w ośrodku odosobnienia.

4. Czynności zatrzymania i przekazania, o których mowa w ust. 2 i 3, dokonują funkcjonariusze Milicji Oby-

watelskiej na podstawie nakazu umieszczenia w ośrodku odosobnienia.

§ 6. 1. Internowanemu przysługuje prawo złożenia skargi na decyzję o internowaniu do Ministra Spraw Wewnętrznych za pośrednictwem organu, który ją wydał.

2. Złożenie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji o internowaniu.

3. Skargę składa się w terminie 7 dni od daty doręczenia decyzji o internowaniu. Ponownie skarga może być złożona nie wcześniej niż po upływie miesiąca od daty doręczenia zawiadomienia o sposobie załatwienia poprzedniej skargi.

4. Organ, który wydał decyzję o internowaniu, odmawia przyjęcia skargi, jeżeli złożona została przez osobę nieuprawnioną lub po terminie w wypadku pierwszej skargi; ponownej skargi złożonej przed wymaganym terminem nie rozpatruje się aż do upływu tego terminu.

5. Jeżeli komendant wojewódzki Milicji Obywatelskiej, na którego decyzję złożona została skarga, uzna, że zasługuje ona w całości na uwzględnienie, może uchylić poprzednio wydaną decyzję o internowaniu.

§ 7. 1. Decyzja o internowaniu traci moc w razie:

- 1) zastosowania przez sąd lub prokuratora tymczasowego aresztowania w trybie art. 217 § 1 lub art. 451 Kodeksu postępowania karnego;
- 2) skazania na karę pozbawienia wolności, z zastosowaniem art. 217 § 3 Kodeksu postępowania karnego albo ukarania karą aresztu, jeżeli kara ta jest natychmiast wykonywana;
- 3) doprowadzenia do zakładu karnego w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub kary aresztu;
- 4) umorzenia postępowania karnego, wydania wyroku uniewinniającego albo umorzenia postępowania w sprawie o wykroczenie lub wydania orzeczenia o uniewinnieniu, w związku z zachowaniem się, które było podstawą internowania.

2. Komendant wojewódzki Milicji Obywatelskiej z urzędu uchyła decyzję o internowaniu, jeżeli ustaną przyczyny uzasadniające jej stosowanie.

3. Internowanie ustaje z dniem zniesienia stanu wojennego.

§ 8. Niezależnie od wydania decyzji o internowaniu Milicja Obywatelska powinna podejmować czynności w celu zebrania danych, dostarczających dostatecznych pod-

staw do przedstawienia określonej osobie zarzutów w postępowaniu karnym albo niezbędnych do sporządzenia wniosku o ukaranie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

§ 9. 1. Jeżeli internowany posiada małoletnie dzieci albo pozostające na jego wyłącznym utrzymaniu bliskie osoby pełnoletnie, które wskutek internowania pozostaną bez opieki lub środków utrzymania, komendant wojewódzki Milicji Obywatelskiej, który wydał decyzję o internowaniu, wzywa internowanego do złożenia pisemnego oświadczenia wskazującego osobę, która będzie sprawować opiekę lub dostarczać środków utrzymania. Organ przyjmujący oświadczenie zapewnia zawiadomienie wskazanej osoby o konieczności objęcia opieki lub dostarczania środków utrzymania.

2. Jeżeli internowany nie wskazał osoby, która sprawować będzie opiekę, a dobro małoletniego dziecka tego wymaga, komendant wojewódzki Milicji Obywatelskiej, który wydał decyzję o internowaniu, występuje do właściwego sądu opiekuńczego o ustanowienie opieki w trybie przepisów tytułu III działu I Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego oraz księgi II tytułu II działu II rozdziału 2 oddziału 1 i 4 Kodeksu postępowania cywilnego.

3. Jeżeli internowany nie wskazał osoby, która dostarczać będzie środków utrzymania, a potrzeby życiowe bliskich osób pełnoletnich, które pozostawały na wyłącznym utrzymaniu internowanego, tego wymagają, komendant wojewódzki Milicji Obywatelskiej, który wydał decyzję o internowaniu, występuje do właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego o udzielenie niezbędnej pomocy.

4. Jeżeli zachodzi potrzeba zabezpieczenia mienia internowanego, komendant wojewódzki Milicji Obywatelskiej, który wydał decyzję o internowaniu, występuje do właściwego terenowego organu administracji państwowej stopnia podstawowego o zabezpieczenie tego mienia w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151 z późniejszymi zmianami).

§ 10. W sprawach nie uregulowanych w rozporządzeniu stosuje się w postępowaniu w sprawach o internowanie odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia wprowadzenia stanu wojennego.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

160

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1981 r.

w sprawie wykonania przepisów dekretu o stanie wojennym w zakresie łączności.

Na podstawie art. 18 ust. 1, art. 19 ust. 2 i art. 36 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o stanie wojennym (Dz. U. Nr 29, poz. 154) zarządza się, co następuje:

Rozdział I

Cenzura przesyłek pocztowych i korespondencji telekomunikacyjnej oraz kontrola rozmów telefonicznych.

§ 1. Wprowadza się cenzurę przesyłek pocztowych

i korespondencji telekomunikacyjnej oraz kontrolę rozmów telefonicznych.

§ 2. 1. Cenzurą, o której mowa w § 1, obejmuje się krajowe i zagraniczne przesyłki pocztowe oraz korespondencję telekomunikacyjną.

2. Kontrolą, o której mowa w § 1, obejmuje się rozmowy telefoniczne w sieci telekomunikacyjnej użytku publicznego.

§ 3. Cenzurę i kontrolę, o których mowa w § 1,